

П. Г. Удхаус

Епизодът с кучето
Макинтош

Бях рязко измъкнат от безметежния си сън от някакъв звук, силно наподобяващ бученето на приближаваща гръмотевична буря, и след като смъкнах от себе си воалите на съня, съумях да диагностирам шума и да го проследя до неговия източник: Макинтош, кучето на леля ми Агата, дращеше по вратата отвън. Въпросното псе – шотландски териер с недо-развит интелект – ми бе поверено от стареещата сродница, преди тя да се отправи на бани в Екс ле Бен, но ние с него така и не можахме да се споразумеем по въпроса за ранното ставане. Един-единствен поглед към часовника ми беше достатъчен, за да установя, че едва минаваше десет, а не щеш ли, животното вече беше станало и бодро се развяваше из къщата.

Натиснах звънеца и след малко се появи Джийвс с табла в ръце и кучето пред себе си; то се метна чевръсто на леглото ми, лизна ме умело право в дясното око, а после незабавно се сви на кравай и потъна в непробуден сън. Кажете ми – какъв е смисълът да ставаш по нощите и да дращиш по хорските врати, след като възнамеряваш да заспиш при пръв удобен случай! И все пак през последните пет седмици този малоумен добитък неизменно следваше тази политика и трябва да призная, че беше взело да ми писва.

Върху подноса лежаха едно-две писма, така че след като изсърбах половин чаша от живителната влага, аз се усетих почти във форма да се справя с тях. Най-горното беше от леля ми Агата.

– Ха! – рекох аз.

– Да, сър?

– Казах „Ха!“, Джийвс. Леля Агата се връща довечера. Между шест и седем часа ще се намира в апартамента си и желае Макинтош да я чакат отпред на черджето.

– Нима, сър? Животинката силно ще ми липсва.

– На мен също, Джийвс. Въпреки навика си да става преди съмнало и да вилнее жизнерадостно преди закуска, Макинтош е свята твар. Въпреки всичко признавам, че с облекчение ще го изстрелям обратно в родния му дом. Попечителството бе изпълнено с тревожни моменти. Познаваш леля ми Агата. Тя прахосва по този пес неизмерни количества любов, които по право се полагат на племенника й, и ако нещо му се бе случило по време на родителския ми надзор, ако под моето крило бе развил бяс, шап или трихиноза, то вината неминуемо щеше да се стовари върху мен.

– Напълно сте прав, сър.

– А както ти е известно, Лондон става прекалено тесен за леля

Агата и нещастника, събудил нейното недоволство.

Докато говорех, отворих и второто писмо.

– Ха! – казах отново.

– Да, сър?

– Второто „Ха!“, Джийвс, отразява леката ми изненада. Писмото е от госпожица Уикъм.

– Нима, сър?

Надуших – ако имам предвид именно тази дума – нотка на загриженост в гласа на верния Джийвс и знаех какво си казва: „Нима младият господар е на прага да се подхлъзне?“ Защото, нали разбирате, имаше един момент в миналото, когато сърцето на Бъртрам Устър беше до известна степен, както се казва, затънало до уши по въпросната Роберта Уикъм, а Джийвс от самото начало никак не я одобри. Намери я лекомислена и своенравна, същинско страшилище за зверове и хора. А събитията, трябва да призная, до голяма степен потвърдиха виждането му.

– Иска да дойде днес на обяд.

– Нима, сър?

– Заедно с двама приятели.

– Нима, сър?

– Тук, в един и половина.

– Нима, сър?

Стегнах се.

– Ти, Джийвс, очевидно страдаш от папагалски комплекс – сгълчах го аз и строго размахих под носа му препечена филия с масло. – Стига си повтарял „Нима, сър?“! Много добре знам какво мислиш и трябва да ти кажа, че грешиш. Бъртрам Устър е калена стомана що се отнася до госпожица Уикъм. Не виждам обаче никакви основания да не изпълня молбата ѝ. Един Устър може да е спрял да обича, но той си остава вежлив.

– Много добре, сър.

– В такъв случай поразтичай се сутринта насам-натам, за да си уплътниш времето и да набавиш нужните провизии. Спомняш ли си какво беше казал старият крал Венцеслав? Донесете ми риба, донесете ми пиле...

– Донесете месо, донесете ми вино, сър.

– Както предпочиташ. Ти знаеш най-добре. А освен това да не забравиш да купиш фруктовото руло.

– Моля, сър?

– Фруктовото руло, обилно намазано с конфитюр. Госпожица Уикъм

изрично го споменава в писмото си. Ужасно тайнствено, не мислиш ли?

– Изключително, сър.

– Също така стриди, сладолед и огромни количества шоколадови бонбони – от най-гадните, с мазен и сплут пълнеж. Не ти ли призвава само като говоря за това?

– Да, сър.

– И на мен. Но тя така пише. Според мен се е подложила на твърде оригинална диета. Но както и да е, погрижи се за продуктите, Джийвс.

– Да, сър.

– Точно в един и половина.

– Много добре, сър.

– Много добре, Джийвс.

В дванайсет и половина изведох Макинтош на сутрешната му разходка из Хайд Парк, а като се прибрах в един и десет, заварих в гостната младата Боби Уикъм да пуши цигара и да беседва с Джийвс, който, както ми се стори, беше твърде сдържан.

Струва ми се, че вече съм ви разказвал за Боби Уикъм. Тя е същото онова рижо момиче, което така подло ме подведе в зловещата история с Тъпи Глосъп и грейката през онази Коледа, когато отидох да погостувам в Скелдинг Хол – имението на майка ѝ в Хъртфордшир. Майка ѝ е лейди Уикъм и пише романи, които се радват на голям успех сред онази читателска публика, която си пада по по-лигавото четиво. Доста страховита дама, която с външния си вид събужда в мен спомена за леля ми Агата. Боби никак не прилича на нея – метнала се е повече на Клара Боу¹. Тя ме поздрави сърдечно, щом нахълтах в стаята – толкова сърдечно, че не пропуснах да забележа как Джийвс се задържа на вратата, преди да изчезне, за да се заеме с подготовката на аперитивите, и ми метна тържествен предупредителен поглед – също като мъдър татко към възторженото му синче, което започва да се увива прекалено усърдно около кварталната хубавица. Кимнах му, колкото да му напомня, че съм калена стомана, и той ме остави да играя ролята на блестящ домакин.

– Страхотно мило от твоя страна, че се съгласи да ни нагостиш за обяд, Бърти – започна Боби.

– Да не говорим за това, момичето ми. За мен винаги е удоволствие.

– Набави ли всичко, за което ти писах?

– Изброената гнус е в кухнята. Откога си се пристрастила към

1. Холивудска звезда от близкото минало. – Б. пр.

фруктовите рула?

– Не е за мен. Очаквам едно момченце.

– Какво?!

– Много съжалявам – побърза да каже тя, забелязала възбудата ми.

– Известно ми е отношението ти към подрастващите и нямам намерение да те лъжа – въпросното хлапе е връх на гадостта. Дори трябва да призная, че докато не си го видял, все едно, че нищо не си видял. Обаче е от жизнено значение да му се лезим и да го тъпчем с каквото пожелае, и изобщо да се отнасяме към него като към почетен гост, защото всичко зависи от волята му.

– Това пък какво ще рече?

– Сега ще ти обясня. Нали познаваш майка?

– Чия майка?

– Моята майка.

– О, да. Помислих, че говориш за майката на хлапето.

– То няма майка, а само баща, който е крупен театрален агент в Америка. Запознах се с него на една сбирка по-миналата нощ.

– С бащата?

– Да, с бащата.

– Не с хлапето?

– Не, не с него.

– Добре. Дотук всичко е ясно. Продължавай нататък.

– Та, значи, майка – моята майка – е драматизирала един от романите си и когато се запознах с бащата, театралния агент, и – между нас казано – страхотно се спогодихме, аз си казах: „Защо пък не?“

– Защо пък не какво?

– Защо да не му насадя пиесата на майка.

– Пиесата на твоята майка?

– Да. Не на неговата. И той е като сина си – няма майка.

– Явно семейна черта.

– Защото, Бърти, не знам дали ме разбираш, но понастоящем моите акции никак не се котират на майчината ми борса. Наскоро блъснах колата и... едно-две други неща. Така че веднага прозрях възможността да се реабилитирам. Та взех аз да се умилквам на стария Блуменфелд...

– Това име ми звучи познато.

– Ами да, той е голяма клечка в Америка. Пристигнал е в Лондон да види дали има някакви пиеси, които да си заслужават да ги купи. Така че аз му се разгуках като гургулица, след което го попитах дали не би искал да прослуша мамината пиеса. Той каза, че иска, и аз го поканих

при теб на обяд, за да му я прочета.

– Ще му четеш пиесата на майка си... тук? – преbledнях аз. – Да.

– О, Господи!

– Напълно те разбирам. Признавам, че е крайно разлигавена. Все пак имам чувството, че ще успея да му я пробутам. Всичко зависи от това дали ще я хареса хлапето. Старият Блуменфелд изцяло се осланя на неговото мнение, макар да пукна, ако знам защо. Вероятно смята, че интелигентността на отрочето му е колкото на средната публика и...

Аз изквичах безсилно и Джийвс, който тъкмо влизаше с аперитивите, ме погледна оскърбено. Бях се сетил.

– Джийвс!

– Да, сър?

– Спомняш ли си, когато бяхме в Ню Йорк, дето едно кръглолико хлапе на име Блуменфелд освирка при един незабравим повод Сирил Басингтън-Басингтън, когато последният се опита да направи артистична кариера?

– Твърде ясно, сър.

– Тогава се пригответи за удар. Хлапето ще обядва тук.

– Нима, сър?

– Радвам се, че го приемаш по този лек и безгрижен начин. Имал съм вземане-даване с този невръстен цианкалий само за няколко кратки мига, но ще си призная без капка свян, че при мисълта да общувам повторно с него, ми се разтреперват коленете.

– Нима, сър?

– Стига с това „Нима, сър?“! Ти сам си наблюдавал хлапето в действие и знаеш какво представлява. То заяви на Сирил Басингтън-Басингтън, че мязал в лицето на риба. И то само трийсет секунди след като го бе видяло за пръв път. Затова държа честно да те предупредя, Боби, че ако ми каже нещо такова, ще го фрасна с тежък предмет по главата!

– Бърти! – извика Боби Уикъм, сгърчена от притеснение, лоши предчувствия и какво ли не.

– Да, ще го фрасна!

– Тогава всичко ще провалиш!

– Хич не ми пука! Ние, Устърови, сме гордо племе!

– Може би младият джентълмен няма да забележи, че приличате на риба в лицето, сър – опита се да ме успокои Джийвс.

– Не можем да разчитаме на гол късмет – намеси се Боби. – По всяка вероятност това ще е първото нещо, което то ще забележи.

– В такъв случай, госпожице – продължи Джийвс, – би било най-

уместно, ако господин Устър не присъства на обяда.

Аз засиях. Както винаги Джийвс намери изход от положението.

– Но на господин Блуменфелд може да му се стори странно...

– Ще му кажеш, че съм изключително ексцентричен. Че от време на време най-внезапно ме прихваща и не мога да понасям никакви хора. Каквото искаш му кажи.

– Той ще се обиди!

– Това ще е нищо в сравнение с обидата, която ще му нанесе, ако фрасна синчето му с нещо тежко по главата.

– Аз наистина мисля, че този план е най-уместен, госпожице.

– Е, добре тогава – съгласи се Боби. – Изчезвай. Само че много ми се искаше да чуеш пиесата и да се смееш на подходящите места.

– Едва ли ще има подходящи места.

След тези думи с два скока се намерих в преддверието, грабнах си шапката и изхвърчах на улицата. Едно такси тъкмо спираше пред входа, а вътре се мъдреха татко Блуменфелд и гадното му синче. Сърцето ми спря да бие – стана ясно, че хлапето ме е познало.

– Здравсти! – рече то.

– Здравсти.

– Накъде?

– Ха-ха! – отвърнах аз и закрачих към големите открити простори.

Обядвах в „Търтеите“, като се нагостих както трябва и никак не бързах да си изпия кафето и да си изпуша цигарата. Към четири часа предположих, че теренът е вече чист и ще е безопасно да се прибера, но тъй като не исках да рискувам, първо се обадих в къщи.

– Чист ли е хоризонтът, Джийвс?

– Да, сър.

– Да не се е скрило хлапето в някое затънтено ъгълче?

– Не, сър.

– Как мина всичко?

– Твърде задоволително, сър.

– Липсвах ли им?

– Стори ми се, че господата Блуменфелд бяха донякъде озадачени от вашето отсъствие, сър. Доколкото разбрах, те са ви срещнали пред прага на къщата.

– Така е. Неприятен момент беше, Джийвс. Хлапето изрази недвусмислено желание да общува с мен, но аз се изсмях глухо и го подминах. Коментираше ли се този факт?

– Да, сър. Бих казал дори, че младият господин Блуменфелд се изрази без задръжки – откровено и цветисто – по този повод.

– Какво каза?

– Не си спомням точните му думи, сър, но той направи сравнение между вашите умствени способности и тези на една средно недоразвита кукувица.

– Кукувица, казваш?

– Да, сър. Сравнението беше в полза на кукувицата.

– А, така значи? Виждаш ли колко бях прав, като не останах! Една такава шегичка в лицето ми – и аз неминуемо щях да се отнеса невъздържано с външния му вид. Много мъдро от твоя страна, че ме посъветва да обядвам навън.

– Благодаря ви, сър.

– Е, щом като теренът е чист, ще се прибера у дома.

– Преди да тръгнете, сър, бихте ли позвънили на госпожица Уикъм? Тя изрично ме инструктира да ви внуша да сторите това.

– Искаш да кажеш, че ти е казала да ми кажеш?

– Точно така, сър.

– Добре. Кой е номерът й?

– Слоун 8090. Доколкото знам, това е жилището на лелята на госпожица Уикъм на Итън Скуеър.

Набрах номера и не след дълго по жицата се разнесе гласът на Боби. От тембъра й заключих, че е твърде възбудена.

– Ало! Ти ли си, Бърти?

– Лично аз. Какво ново?

– Разкошно! Всичко мина великолепно! Обядът беше точно както трябва. Хлапето се натъпка до ушите и ставаше все по-любеобилно, а като стигна третата порция сладолед, беше готово да заяви, че всяка пиеса – дори пиеса, написана от майка ми – е шедьовър. Изстрелях му я, докато беше в това настроение, а то попи всяка моя дума с изцъклен поглед. Когато накрая Блуменфелд попита: „Е, синко, какво ще кажеш?“, онова се усмихна обезсилено, сякаш още си мислеше за фруктото руло, и каза: „О'кей, папа!“ – и работата беше в кърпа вързана. Старият Блуменфелд го заведе на кино, а аз трябва да намина покрай хотела да подпиша договора. Току-що разговарях с мама по телефона и тя е на право на седмото небе.

– Браво!

– Знаех си аз, че ще се зарадваш! Ах, да, Бърти, още нещо. Спомняш ли си, дето ми каза веднъж, че за мен си готов на всичко?

Замълчах напрегнато. Вярно е, че бях употребявал подобни изрази, но това беше преди Тъпи и грейката, а когато духът ми се поуталожил в резултат на въпросния епизод, аз вече съвсем не се чувствах толкова щедър. Знаете как стават тези работи. Пламъкът на любовта трепва и угасва, разумът се завръща на своя трон и човек съвсем не е чак толкова готов да скача през огнени обръчи, както по време на началните първобитни изблици на божествената страст.

– И какво искаш да направя?

– Всъщност не може да се каже, че искам нещо. По-скоро аз вече направих нещо, а от теб искам само да го приемеш добродушно. Тъкмо да започна да чета пиесата, и твоето куче – шотландският териер – нахълта в стаята. Младият Blumenfeld взе да си припада по псето, да твърди, че цял живот бил мечтал точно за такова куче, и през цялото време ме гледаше многозначително. Така че аз естествено казах: „Заповядай, подарявам ти го.“

Аз се олюлях.

– Как... какво си направила?

– Подарих му кучето. Знаех си, че няма да имаш нищо против. Нали разбираш – беше адски важно да го държа в добро разположение на духа. Ако бях отказала, то щеше да вдигне патардия и тогава язык за фруктовото руло и всичко останало. Сам разбираш...

Затворих. Ченето ми увисна, очите ми се изцъклиха. Заситних във кабинката, излязох, олюлявайки се, на улицата и повиках едно такси. Щом се прибрах, веднага се развиках за Джийвс:

– Джийвс!

– Да, сър?

– Разбра ли какво е станало?

– Не, сър.

– Кучето... кучето на леля Агата... Макинтош...

– От известно време не съм го виждал, сър. Излезе от кухнята след приключването на обяда. По всяка вероятност е във вашата спалня.

– Да, ама още по-вероятно е да го няма там. Ако искаш да знаеш къде е – то е в един апартамент в хотел „Савой“.

– Моля, сър?

– Госпожица Уикъм току-що ме осведоми, че го е подарила на Blumenfeld младши.

– Моля, сър?

– Подарила го на Млуменфелд младши – не ме ли чу! В знак на обич! Подарък! Дар!

– Какви са били подбудите, подтикнали я към тази постъпка, сър?
Обясних му. Джийвс поцъка с език – почтително и дискретно.

– Както сигурно ще си спомните, сър, винаги съм твърдял, че госпожица Уикъм, макар и очарователна млада дама... – започна той, след като аз свърших, но не му дадох да продължи.

– Да, да, знам! Остави сега това. Какво да правим? Това е важното. Леля Агата ще се върне между шест и седем часа и ще установи, че изпитва остър недостиг от шотландски териер. И тъй като по всяка вероятност е понесла зле пътуването по море, лесно ще се досетиш, Джийвс, че когато ѝ съобща как любимото ѝ куче е било подарено на някакъв си непознат, едва ли ще мога да разчитам на милосърдното ѝ отношение.

– Да, сър. Твърде обезпокоително. Аз изпръхтах.

– Така ли? Предполагам, че ако се намираше в Сан Франциско по време на голямото земетресение, щеше да повдигнеш пръстче и да кажеш: „Ц-ц-ц! Я виж ти!“ В училище ме учеха, че английският език е един от най-богатите в света, че е претъпкан до спраскване с най-ярки и живописни епитети и въпреки това единственият, който ти дойде наум, за да опишеш това бедствие, е „обезпокоително“. Не, Джийвс, положението не е обезпокоително. То е... Коя дума търся?

– Катаклизмично, сър?

– Не бих се учудил. Е, кажи де – какво ще правим?

– Ще ви донеса уиски и сода, сър.

– Каква полза?

– Това ще ви освежи, сър. А междуременно, ако желаете, ще обмисля старателно възникналия проблем.

– Давай тогава.

– Много добре, сър. Предполагам, че не възнамерявате да осуетите добросърдечните отношения, които понастоящем съществуват между госпожица Уикъм и младия господин Блуменфелд?

– Ъ?

– Не възнамерявате например да се явите в хотел „Савой“ и да наредите незабавно да ви възстановят кучето?

Тази мисъл доста ме изкуши, но в края на краищата заклатих отрицателно глава. Има неща, които един Устър може да направи, и други неща, които никой Устър няма да направи, ако добре ме разбирате. Посоченият от Джийвс начин несъмнено би се увенчал с успех, но наскърбеното хлапе по всяка вероятност би се развилняло и би променило становището си спрямо пиесата. И макар да не бях на мнение, че пиесата, написана от Бобината майка, би била от полза за която и да е публика,

не можех да блъсна чашата на щастието, образно казано, от устните на проклетото момиче. С две думи ноблес оближ². И колкото повече ноблес, тя толкова повече те оближва.

– Не, Джийвс. Но ако се сещаш за някакъв начин да се вмъкна незабелязан в апартамента и да отмъкна кучето, без да предизвикам нечии лоши чувства, давай, говори.

– Ще се постарая да намеря разрешение на дилемата, сър.

– Побързай тогава. Казват, че рибата била полезна за мозъка. Изяж една консерва и се върни да ми докладваш.

– Много добре, сър.

След около десет минути той отново ми се яви.

– Допускам, сър...

– Да, Джийвс?

– Допускам, сър, че съм набелязал план за действие, който успешно би могъл да разреши създалата се сложна ситуация. Ако правилно съм ви разбрал, сър, господата Блуменфелд присъстват на кинопрожекция.

– Точно така.

– В такъв случай, сър, те няма да се завърнат в хотела преди пет и петнайсет.

– Отново си прав. Госпожица Уикъм възнамерява да им се изтърси в апартамента към пет и четвърт.

– Следователно в настоящия момент апартаментът е без обитатели.

– С изключение на Макинтош.

– С изключение на Макинтош, сър. Следователно всичко зависи от това дали господин Блуменфелд се е разпоредил госпожица Уикъм да се качи направо горе и там да изчака тяхната поява.

– Защо ще зависи от това?

– Защото, ако е постъпил по посочения начин, то нещата твърде се опростяват. Единствено е необходимо госпожица Уикъм да пристигне в хотела в пет часа. Вие също ще бъдете там, сър, и ще се промъкнете към апартамента. Ако господата Блуменфелд не са се върнали още, госпожица Уикъм ще отвори, вие ще влезете, ще приберете кучето и ще си тръгнете.

Аз го загледах със зяпнала уста.

– Колко консерви риба изяде, Джийвс?

– Нито една, сър. Не обичам консервирана риба.

2. Noblesse bolige (фр.) – буквално „благородството задължава“. Използва се в случаи, когато от хора с положение се очаква повече. – Б. пр.

– Искаш да кажеш, че тази велика, зряла, изумителна мисъл ти хрумна от само себе си, без начален тласък от фосфора в рибата?

– Да, сър.

– Ти наистина нямаш равен на себе си, Джейвс!

– Благодаря ви, сър.

– Един момент!

– Моля, сър?

– Ами ако псето не пожелае да тръгне с мен? Нали му знаеш кокошия мозък. Нищо чудно да е свикнало с новото си положение, напълно да ме е забравило и да погледне на моя милост като на непознат натрапник.

– И за това съм помислил, сър. Най-находчиво ще постъпите, ако напръскате крачолите на панталоните си с анасонова есенция.

– Анасон ли каза?

– Да, сър. Той широко се използва в кучекрадските среди.

– Ама, Джейвс... чакай... как така... анасон...

– Намирам го за крайно наложително средство, сър.

– Откъде да го взема?

– От всяка аптека, сър. Ако излезете още сега да си набавите едно шишенце, аз ще позвъня на госпожица Уикъм с цел да я уведомя за мерките, които възнамерявате да предприемете, и да установя дали ще бъде допусната в апартамента преди пристигането на господата Блуменфелд.

Не знам какъв е рекордът по най-бързо отскачане до аптека и закупуване на анасонова есенция, но трябва да е мой. Мисълта, че с всяка изминала минута леля ми Агата приближава Лондон, предизвика у мен неподозиран скоростен взрив. Толкова бързо се върнах в апартамента, че за малко да се натъкна на себе си, излизаш през вратата.

Джейвс ме посрещна с ободрителни новини.

– Всичко се урежда по извънредно задоволителен начин, сър. Господин Блуменфелд действително е оставил нареждане да пуснат госпожица Уикъм да се качи в апартамента му. Младата дама вече е на път за хотела. Ще я заварите там.

Каквото и да ми говорите за стария Джейвс – аз самият и досега твърдя, че възгледите му за официалните ризи са заостренели и граничат с реакционното, – не можете да отречете, че като плановик на кампании няма равен на себе си. Наполеон би могъл да се поучи задочно от него. Щом начертае някакъв план, на теб ти остава само да го следваш в най-малките подробности и всичко ще е тип-топ. В настоящия случай нещата се развиха точно както ги предначерта. И през ум не ми беше

минавало, че да крадеш кучета е по-лесно, отколкото да излапаш паница леща. Винаги бях смятал, че за това са необходими хладен ум и стоманени нерви. Сега вече знам, че всяко дете може да краде кучета, стига да го направлява Джийвс. Стигнах хотела, промъкнах се, незабелязан от никого, нагоре по стълбите, помотах се малко из коридора, като се правех на фикус, в случай че се зададе някой, и не след дълго вратата на апартамента се отвори, Боби надзърна през процеп, а отвътре се изстреля Макинтош с набърчен от страстно душене нос.

След като по този начин установихме контакт, останалото се оказа песен. Просто се оттеглих, следван по петите от животното, в посочения ред. Слязохме по стълбите в отлична форма – моя милост, смърдяща до пръсване, и псето, вдишващо жадно букета от миризми – и след няколко напрегнати минути вече бяхме в безопасност в едно такси и се носехме към дома. Лондон не е бил свидетел на по-чиста работа от моята.

Щом пристигнахме, връчих Макинтош на Джийвс с указанията да го заключи в банята или другаде, докато спре да действа обаянието, струящо от крачолите ми. Сетне отново отдадох дължимото на верния ми Джийвс.

– И преди съм имал повод да изразя това мнение, Джийвс, но ще го сторя още веднъж без страх и свян – ти нямаш равен на себе си!

– Благодаря ви, сър. Радвам се, че всичко е протекло задоволително.

– Всичко мина по мед и масло от началото до края. Кажи ми сега: от дете ли си така, или то те връхлетя внезапно?

– Моля, сър?

– Имам предвид големия ти мозък. Беше ли забележително умен като дете?

– Майка ми ме намираше за интелигентен, сър.

– Това нищо не значи. И мен майка ми ме имаше за умен. Но да оставим засега въпроса. Пет лири ще ти свършат ли някаква работа?

– Много ви благодаря, сър.

– Макар че петачката е само началото на онова, което заслужаваш. Представи си, Джийвс – опитай се само да си представиш вероятното поведение на леля ми Агата, ако пристигнеш в дома ѝ между шест и седем часа с доклада, че Макинтош се е оттеглил перманентно от сцената. Сигурно щеше да се наложи да напусна скоростивно Лондон и да си пусна брада.

– Много лесно мога да си го представя, сър. Леля ви щеше да бъде донякъде обезпокоена.

– Така е. А когато леля Агата е обезпокоена, героите се мятат към водосточните тръби и бързат да се изгубят от полезрението ѝ. Но както и да е – нали всичко свърши добре. Боже мой!

– Моля, сър?

Аз се поколебах. Жестоко бе да облея човека със студен душ в момента на най-големия му триумф, но нямаше как.

– Ти пропусна едно нещо, Джийвс!

– Мислите ли, сър?

– Мисля, Джийвс. Съжалявам, но планът ти, макар и чисто злато, що се отнася до мен, насади, така да се каже, госпожица Уикъм на пачи яйца.

– В какъв смисъл, сър?

– Как, не виждаш ли? Та нали те знаят, че тя е била в апартамента в момента на кражбата! Блуменфелдови незабавно ще стигнат до неизбежния извод, че е замесена в изчезването на Макинтош. В резултат на тяхната обединена мъка и обида от подписването на договора няма да излезе нищо. Изненадан съм, че това не ти е минало през ума, Джийвс. Трябваше да ме послушаш и да се натъпчеш с риба.

И аз тъжно заклатих глава. В този миг на вратата се позвъни. При това не как да е, а гръмко и продължително, както звънят само хора с високо кръвно, споходени от непрежалима мъка. Подскочих на място. Напрегнатият следобед бе извадил нервната ми система от спортната ѝ форма.

– Божичко, Джийвс!

– Някой звъни, сър!

– Да.

– По всяка вероятност господин Блуменфелд старши, сър.

– Какво!

– Той се обади малко преди да пристигнете, сър, за да съобщи, че възнамерява да ви посети.

– Не може да бъде!

– Да, сър.

– Бързо ме посъветвай, Джийвс!

– Според мен най-благоразумно ще постъпите, ако се скриете зад канапето, сър.

Веднага прозрях мъдростта на съвета му. Никога не бях се срещал с този Блуменфелд, но бях свидетел на сблъсъка му със Сирил Басингтън-Басингтън и ми направи впечатление на човек, с когото не бих искал да съм затворен в тясна стая, когато е емоционално възбуден. Обемист,

закръглен тип, който – ако бъде предизвикан – лесно би могъл да те сплеска върху килима.

Така че се сгуших зад канапето и след около пет секунди усетих силен повей – нещо необичайно съществено по габарити бе нахлуло в салона.

– Къде е този Устър? – изрева глас, подсилен от дългогодишна практика да дава на артистите да разберат по време на генерални репетиции. – Къде е?

Джийвс си остана любезен.

– Не бих могъл да ви кажа, сър.

– Задигнал кучето на сина ми!

– Нима, сър?

– Нахълтал в апартамента ми, без да му мигне окото, и задигнал животното!

– Твърде обезпокоително, сър.

– И не знаеш къде е, така ли?

– Господин Устър би могъл да бъде къде ли не, сър. Човек никога не може да е сигурен какво върши в момента.

Блуменфелд старши шумно взе да души.

– Каква е тази странна миризма?

– Анасон, сър.

– Анасон?

– Да, сър. Господин Устър си пръска крачолите на панталоните с анасонова есенция.

– И с каква цел, ако смея да запитам?

– Не бих могъл да ви кажа, сър. Целите на господин Устър се проследяват твърде трудно. Той е ексцентричен.

– Ексцентричен ли? Кажете го направо шантав!

– Да, сър.

– Ама, чакай... Искаш да кажеш, че е...

– Да, сър!

Минута мълчание. Доста продължителна.

– О? – чух отново гласа на Блуменфелд и ми се стори, че голяма част от бойкия му дух се бе изпарила. Още една минута мълчание. – Нали не е... опасен?

– Съжалявам, сър, но когато го предизвикат, е твърде опасен.

– Ъ... кое го предизвиква най-често?

– Една от странните особености на господин Устър е, че той не понася гледката на едри мъже, сър. Те просто го вбесяват.

– Искаш да кажешдебели мъже, нали?

– Да, сър.

– Че защо?

– Не бих могъл да кажа, сър.

Минута мълчание.

– Че аз съм си башдебел! – замислено издума господин Блуменфелд.

– Не бих се осмелил да правя подобни изявления, сър, но щом вие твърдите... Може би ще си спомните, че когато му бе съобщено за вашето пристигане днес на обяд, господин Устър, не разчитайки на силата на своя самоконтрол, отказа да присъства.

– Точно така. Изфуча от къщата в мига, в който пристигнах. Синът ми беше озадачен. Всъщност и двамата бяхме озадачени.

– Да, сър. Предполагам, че господин Устър е искал да избегне евентуални неприятности, каквито са се случвали по-рано... А що се отнася до миризмата на анасон, сър, мисля, че проследих източника ѝ. Освен ако не греша – струва ми се, че се носи иззад онова канапе. Нищо чудно господин Устър да е заспал там.

– Да е какво?

– Заспал, сър.

– Често ли спи на пода?

– Най-вече следобед, сър. Желаете ли да го разбудя? – Не!

– Стори ми се, че възнамерявахте да му съобщите нещо, сър.

Старият Блуменфелд си пое дълбоко въздух.

– Така беше – прошепна той. – Но сега разбрах, че не е така. От теб искам само да ме измъкнеш оттук жив – нищо друго.

Чух затварянето на вратата, а миг след това се хлопна и външната врата. Изпълях от убежището си. Там зад канапето не беше кой знае колко уютно и аз изпитах удоволствие да съм другаде. Джийвс се върна.

– Отиде ли си, Джийвс?

– Да, сър.

Аз го дарих с благодарен поглед.

– Това беше една от големите ти сполуки, Джийвс.

– Благодаря ви, сър.

– Не мога да разбера обаче защо той изобщо се появи тук. Как е разбрал, че съм задигнал Макинтош?

– Позволих си да препоръчам на госпожица Уикъм да спомене пред господин Блуменфелд, че ви е забелязала да измъквате животното от апартамента. Поводът, който изтъкнахте относно вероятността тя да

бъде заподозряна в съучастничество, не бе убягнал от вниманието ми. Бях убеден, че това ще вдъхне на господин Блуменфелд доверие в госпожица Уикъм и ще затвърди доброто му мнение за младата дама.

– Ясно. Рисковано, бих казал, но по всяка вероятност действието ти е било оправдано. Какво държиш в ръката си?

– Банкнота от пет лири стерлинги, сър.

– А, дето ти я дадох.

– Не, сър. Тази получих от господин Блуменфелд.

– Ъ? Че за какво ти е дал толкова пари?

– Той твърде любезно ме възнагради, когато му връчих кучето, сър. Аз се опулих.

– Искаш да кажеш, че си...

– Не става дума за Макинтош, сър. Въпросният Макинтош се намира в момента в спалнята ми. Кучето, което му предадох, бе закупено от мен в магазина на Бонд Стрийт, докато вие отсъствахте. Шотландските териери твърде силно си приличат, сър, и само очите на любовта са в състояние да направят някаква разлика. С удоволствие мога да отбележа, че господин Блуменфелд не откри невинната измама.

– Джийвс – започнах аз и не ме е срам да призная, че го казах с пресеклив глас. – Ти наистина нямаш равен на себе си.

– Много ви благодаря, сър.

– Щастие цари навсякъде само защото главата ти е издута на най-неочаквани места, което ти дава възможност да мислиш два пъти по-умно от двама души, взети заедно. Леля Агата е наред, аз съм екстра, Уикъмови – майка и дъщеря – също, а и Блуменфелдови, баща и син, са от доволни по-доволни. Докъдето стига взорът се стелят само щастливи люде. Една петачка не е достатъчна, Джийвс. Ако допуснех светът да допусне, че Бъртрам Устър ще допусне да бъдеш възнаграден с някакви си жалки пет лири за такава вярна служба, никога не бих могъл да погледна света в очите. Ето още една.

– Благодаря ви, сър.

– И още една.

– Много ви благодаря, сър.

– И трета за късмет.

– Наистина, сър, твърде много съм ви задължен. Извинете, сър, но ми се струва, че чувам телефона.

Той се запъти към коридора и след малко го чух да повтаря безспир: „Да, госпожо.“

– Госпожа Спенсър-Грегсън желае да разговаря с вас, сър – съобщи

ми той, като се върна след малко.

– Леля Агата?

– Да, сър. Обажда се от гара Виктория. Желаете да се свърже с вас във връзка с кучето Макинтош. Доколкото разбрах, иска да чуе от собствената ви уста, че с него всичко е наред.

Аз си оправих вратовръзката. Подръпнах надолу жилетката. Подръпнах нагоре ръкавите на ризата. Чувствах се като нов.

– Води ме при нея, Джийвс! – казах.

КРАЙ

© 1930 П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse
Episode of the Dog McIntosh, 1930

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус
СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ
Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева
Художествено оформление: Момчил Колчев
Печатни коли 38. Формат 84/108/16
ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997
Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново
ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE
Very Good Jeeves
Carry on Jeeves
Young Men In Spats
Eggs, Beans and Crumpets
Meet Mr. Mulliner
Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4537>]